

מאי טעמא דרמי בר חמא?

אמר רבא: משום דאמר קרא, "לא תעשה כל מלאכה אתה ובהמתך". ומהאי קרא ילפינן לאיסור מחמר. (13)

ומהכא ילפינן נמי דדינו כמחלל שבת לכל דבר. דמדכתיב "אתה ובהמתך" הוקש מחמר דבהמתו להיות דומיא דעשיית מלאכה דידיה.

מה הוא, אם עשה מלאכה בעצמו, בשוגג הוא חייב חטאת ובמזיד חייב סקילה, אף כשעושה מלאכה על ידי בהמתו נמוי כן. בשוגג חייב חטאת, ובמזיד חייב סקילה.

אמר רבא: שתי תשובות יש בדבר, להשיב נגד דברי רמי בר חמא, ולהוכיח שלא כמותו.

חדא, דהא כתיב גבי חטאת עבודה זרה, "תורה אחת יהיה לכם, לעושה בשגגה". וסמיך ליה "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר, את ה' הוא מגדף, ונכרתה הנפש ההיא מקרב עמה". ודרשינן: הוקשה כל התורה כולה לעבודה זרה.

שקידש היום, ושוב ימשיך ללכת. ואתי בכך למיעבד עקירה והנחה בשבת. שהרי עקירת גופו לאחר שעמד חשיבא כעקירת החפץ.

אבל כשהוא רץ, אית ליה היכרא, ויזכור ולא יעמוד לפוש.

ומקשינן: ואיך שרי לרוץ עם חבילתו, והרי סוף סוף כי מטא לביתא, אי אפשר דלא קאי יעמוד פורתא מעט מחוץ לביתו קודם שיכנס. ושם עדיין רשות הרבים היא. וכשעוקר ליכנס לבית, שוב איכא עקירה ברשות הרבים. וכשיניח את החבילה בבית, איכא הנחה ברשות היחיד. ונמצא דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד על ידי עקירה והנחה (11).

ומשנינן: כשהוא בא לביתו, אינו מניח את החבילה כדרך הנחה. אלא דזריק ליה בלאחר יד. וכגון שזורקה מאחורי כתיפו, ולא היא כדרך הנחה. נמצא דקא עביד עקירה בלא הנחה, דאף בזה לא מיחייב (12).

אמר רמי בר חמא: המחמר אחר בהמתו בשבת כשהיא טעונה משא ברשות הרבים — אם עשה בשוגג חייב חטאת. ובמזיד חייב סקילה. ודינו כמחלל שבת באחת מל"ט מלאכות לכל דבר.

וכתב בשלטי הגיבורים, דאם אינו יכול להוליכו בפחות מד' אמות, אף להרמב"ן מותר לו לרוץ עם הכיס עד שמגיע לביתו.

11. תימא, דהכי נמי הוה מצי לאקשוויי במה שהתירו לו להוליך פחות פחות מד' אמות תוספות

12. דהנחה ברשות היחיד ליתא. אבל הנחה

ברשות הרבים היתה כאן, כששהה קודם שנכנס לבית. ואף דבהנחה בלא עקירה פטור אבל אסור, הכא התירו לכתחלה, משום הפסד חבילתו.

אי נמי, בגוונא דזורק את חבילתו בבית כלאחר יד, מצי למעבד כן בלא שיעמוד פורתא קודם שיכנס. מהרש"א.

13. ואיכא ללאו זה אף במחמר אחר בהמת